

До 70-річчя з дня народження
українського радянського
письменника М. П. Стельмаха

МАЙСТЕР КРАСНОГО СЛОВА

мію імені Т. Г. Шевченка
(1980).

«Великий час нам дивитись в очі, жадає від нас великої праці душі», — спадають на думку слова Михайла Панасовича Стельмаха... Він уміє працювати душею, цей найпоетичніший прозаїк у нашій літературі.

Всі твори письменника об'єднують неповторна ідейно-філософська концепція, що відзначається чутливістю до прекрасного в людських стосунках і природі, уважністю до всього, що освячене народною традицією, зосередженістю довкола вічних питань «хліба і солі», краси й любові, правди і кривди, і оригінальною, м'якою, піснєю, яскраво метафоричною, національно вираженою художньою манерою.

До його творчої роботи в Ірпелі приходять свята творчості. Хочеться знов і знов прислухатись до його слів мудрих, селянських: «...Наші батьки неодмінно йшли у свіжій сорочці срати чи косити. Нащо б, здавалося, свіжа сорочка, жолти вона за якусь годину аж димілася на влечах? Та справа тут не в одязі, а в святості до праці!»

Видохом же і ми зі святістю на добре осоння, на свою літературну ниву! Не гріх нам, поруч із тими, хто вирощує хліб насущний, думати про золоті снопи творчості, про пісню пісень на добро, на славу народу!»

Микола ТИМЧАК.

— збірка новел «Березовий сік».

Дитяча мрія писати п'єси ожила у «Золотій металеці», «Правді і кривді», «Зачарованому вітряку», «Ночі на Івана Купала», «Кум королю». І от з появою роману «Велика рідня» зблиснув талант Михайла Стельмаха великою силою прози, повіяло «каліновим вітром» його люблячого слова. Поповнили скарбницю української радянської літератури його прозові полотна «Грив людська — не водиця», «Хліб і сім'я», «Дума про тебе», «Над Черемошем», «Гуси-лебеді летять», «Щедрий вечір» і остання велика праця — роман «Чотири бродя», за який письменникові було присуджено пре-

кий шлях, дарований долею. Із села Дяківці на Вінничині, де народився 24 травня 1912 року в бідній сім'ї, він виніс велику любов до людей, до землі, яку обробляв своїми руками у молодіжній бригаді волинців наймитів. Ця любов пробудила у ньому потяг до поезії, яка народжувалась під час вчителювання на Вінничині та Київщині, яка під гімнастеркою бійця-артилериста лікувала чутливе серце, сповнене грізної ненависті до фашистів. Цією любов'ю дихали перші збірки його поезій «Добрий ранок», «За ясні зорі», «Провесінь», «Україне вольної жий» (у перекладі російською мовою) і перша книжка прозових творів

«НІНІ, коли на моєму порозі вже зупинилася глибока осінь, для мене бентежним дзвоном, лебединим ячанням озивається той чар, який наші геніальні предтечі назвали красним письменством, красним словом, і передала його нам у спадщину».

Красне слово!

Диво красною радянського слова! — з таким високим пошануванням до сучасної вітчизняної літератури виступив на VIII з'їзді письменників України лауреат Ленінської премії Михайло Панасович Стельмах, неперевершений майстер красною словом.

Сімдесятитри письменника — це, дійсно, багата на плоди його душі осінь. Він пройшов нелег-